

Sygn. akt III PK 79/19

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa B. W.
przeciwko Zespołowi Szkół w P.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 7 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 16 listopada 2018 r., sygn. akt III Pa (...), III Pz (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 16 listopada 2018 r., po rozpoznaniu apelacji obu stron, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 14 czerwca 2018 r., którym zasądzono od pozwanego Zespołu Szkół w P. na rzecz powódki B. W. kwotę 12.642,10 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę w ten sposób, że oddalił powództwo, oddalił apelację powódki oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy odmiennie niż Sąd Rejonowy ocenił materiał dowodowy i uznał, że rozwiązując z powódką (nauczycielem mianowanym) stosunek pracy na czas nieokreślony pozwany zastosował obiektywne i sprawiedliwe kryteria oceny pracowników, a podana przyczyna rozwiązania stosunku pracy okazała się rzeczywista i konkretna. Wynika ona z likwidacji gimnazjów w ramach reformy

oświaty, która weszła w życie z dniem 1 września 2017 r. na mocy ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe (Dz.U. 2017 r., poz. 59), a wprowadzone zmiany nie pozwalały na dalsze zatrudnianie trzech nauczycieli matematyki w pełnym wymiarze pensum. Sytuacja powódki powodowała zaś, że przyjęte kryteria doboru (tj. kwalifikacje zawodowe wynikające z aktualnych potrzeb szkoły, doskonalenie zawodowe w zakresie podnoszenia kwalifikacji i wiedzy specjalistycznej, zaangażowanie w pracę szkoły oraz posiadanie przez nauczyciela uprawnień emerytalnych na podstawie art. 88 ust. 1a ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela, obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 967, dalej jako Karta Nauczyciela) uzasadniały wytypowanie jej do zwolnienia. Pozwany poinformował też zakładową organizację związkową o zamiarze rozwiązania stosunku pracy z powódką stosownie do art. 20 ust. 5a i 5b Karty Nauczyciela, choć nie miał takiego obowiązku, gdyż art. 225 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo oświatowe (Dz.U. 2017 r., poz. 60, dalej jako ustawa wprowadzająca), wyłącza stosowanie art. 20 ust. 5 Karty Nauczyciela.

Powódka zaskarżyła skargą kasacyjną wyrok Sądu Okręgowego co do pkt I, II i IV, wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o pozostawienie rozstrzygnięcia w tym zakresie Sądowi drugiej instancji.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie prawa materialnego oraz przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), a mianowicie:

1) art. 225 ust. 1 i 12 ustawy wprowadzającej, przez błędną subsumpcję i przyjęcie, że w razie zmian organizacyjnych, umożliwiających utrzymanie dotychczasowego zatrudnienia pracownika, chociażby w ograniczonym wymiarze czasu pracy, pracodawca ma prawo z pominięciem propozycji ograniczenia zatrudnienia rozwiązać stosunek pracy, podczas gdy z treści tego przepisu wynika, iż pracodawca przenosi nauczyciela w stan nieczynny, podczas gdy dalsze zatrudnienie w gimnazjum w roku szkolnym 2017/18 lub 2018/19 nie jest możliwe ze względu na zmiany organizacyjne powodujące wygaszenie gimnazjów;

2) art. 225 ust. 2 i 5 ustawy wprowadzającej w związku z art. 11² k.p., przez jego niezastosowanie z pominięciem części zgromadzonego materiału dowodowego, z którego jasno wynika, że pracodawca naruszając zasadę równego traktowania w zatrudnieniu, dokonał dowolnego wyboru pracowników, którym zaproponował ograniczenie zatrudnienia, a których przeniósł jednostronną decyzją w stan nieczynny - a wobec braku na to zgody pracownika, rozwiązał stosunek pracy, natomiast powódka była zatrudniona na stanowisku nauczyciela matematyki i liczba godzin z matematyki w chwili składania wypowiedzenia, w stosunku do poprzedniego roku, zmniejszyła się jedynie o 2 godziny, a zatem była możliwość utrzymania jej zatrudnienia, przy czym na skutek aneksów do arkusza organizacyjnego liczba godzin z matematyki pozostała w dotychczasowym wymiarze, począwszy od dnia 1 września 2017 r.;

3) art. 227 ustawy wprowadzającej w związku z art. 38 k.p. w związku z art. 91c § 1 Karty Nauczyciela, przez błędną wykładnię i uznanie, że skoro art. 227 tej ustawy wyłączył stosowanie art. 20 Karty Nauczyciela, to zaistniał brak obowiązku konsultacji związkowej, podczas gdy zgodnie z art. 91c § 1 Karty Nauczyciela powinien w tym przypadku mieć zastosowanie art. 38 k.p. i konsultacja zamiaru wypowiedzenia ze związkami zawodowymi powinna mieć miejsce po odmowie przez pracownika wyrażenia zgody na przeniesienie w stan nieczynny, a przed dokonaniem wypowiedzenia stosunku pracy;

4) art. 30 § 4 k.p., przez błędną wykładnię i przyjęcie, że dla prawidłowego uzasadnienia przyczyny wypowiedzenia wystarcza wymienienie w oświadczeniu o wypowiedzeniu w sposób ogólny kryteriów doboru pracownika do zwolnienia, bez szczegółowego uzasadnienia do kogo pracownik jest porównywany;

5) art. 382 k.p.c., przez częściowe pominięcie zgromadzonego materiału w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, tj. arkusza organizacyjnego oraz licznych aneksów do arkusza organizacyjnego na rok szkolny 2017/18, z którego wynikało, że liczba godzin matematyki nie uległa faktycznie zmianie, a na chwilę składania wypowiedzenia zmniejszyła się jedynie o 2 godziny w porównaniu z poprzednim rokiem szkolnym.

Według skarżącej „wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest spowodowany potrzebą zapewnienia jednolitości wykładni wywołanej

rozbieżnościami w orzecznictwie i koniecznością dokonania ujednolicenia wykładni prawa i praktyki sądowej”, co wynika z przytoczonych przez nią judykatów odnoszących się do wykładni art. 30 § 4 k.p., a ponadto potrzebą wykładni niedawno przyjętych przepisów związanych z reformą oświaty, która spowodowała likwidację gimnazjów, to jest art. 225 i 227 ustawy wprowadzającej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z dnia 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie

sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak przyjąć spełnienia tej przesłanki.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365 czy z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 3). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecnictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecnictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522; z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

Wniosek skarżącej nie sprostął powyższym wymaganiom. Przede wszystkim w skardze nie podano jakie konkretnie przepisy, zdaniem skarżącej, poza art. 225 i 227 ustawy wprowadzającej, wymagają wykładni, a jedynie z przytoczonych w uzasadnieniu skargi treści orzeczeń sądowych poruszających kwestie przyczyn wypowiedzenia oraz kryteriów doboru pracownika do zwolnienia można pośrednio wnioskować, że chodzi o wykładnię art. 30 § 4 k.p. Jednak nie jest rolą Sądu Najwyższego zastępowanie wnoszącego skargę w prawidłowym jej redagowaniu.

Ponadto przywołane przez skarżącą orzeczenia Sądu Najwyższego w żadnej mierze nie stanowią potwierdzenia, jakoby na tle art. 30 § 4 k.p. istniały poważne wątpliwości interpretacyjne co do wymaganej przez ten przepis treści, podanych przez pracodawcę w piśmie rozwiązującym umowę o pracę, przyczyn wypowiedzenia w kontekście kryteriów doboru do zwolnienia pracownika spośród wielu pracowników zajmujących podobne stanowisko. W orzecznictwie wyrażany jest jednolicie pogląd, że w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony z powodu likwidacji jednego z analogicznych stanowisk pracy powinna być wskazana (na podstawie art. 30 § 4 k.p.) także przyczyna wyboru pracownika do zwolnienia z pracy (kryteria doboru), chyba że jest ona oczywista lub znana pracownikowi (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 grudnia 2015 r., I PK 8/15, LEX nr 1932210; z dnia 19 stycznia 2016 r., I PK 72/15, LEX nr 2005653; z dnia 2 marca 2016 r., III PK 76/15, LEX nr 2019617 i z dnia 23 czerwca 2016 r., II PK 152/15, LEX nr 2075711), a pracownik zwalniany w trybie indywidualnym z przyczyn, które go nie dotyczą, powinien mieć możliwość dokonania oceny dokonanego mu wypowiedzenia, także w zakresie zastosowanych kryteriów doboru do zwolnienia. Przyczyna wypowiedzenia powinna być tak sformułowana, aby pracownik wiedział i rozumiał, z jakiego powodu pracodawca dokonuje wypowiedzenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2017 r., III PK 114/16, LEX nr 2329445) i zawierać obiektywne, sprawiedliwe kryteria doboru pracownika do zwolnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2012 r., II PK 286/11, LEX nr 122858; z dnia 8 sierpnia 2006 r., I PK 50/06, LEX 204124). Tym samym wskazanie owych kryteriów w oświadczeniu o wypowiedzeniu, jako uzupełnienie ogólnie określonej przyczyny rozwiązania stosunku pracy w postaci zmian organizacyjnych powodujących

zmniejszenie stanu zatrudnienia, uwidacznia cały kontekst sytuacyjny, w jakim doszło do zwolnienia konkretnej osoby i pozwala pracownikowi zorientować się, dlaczego to jemu złożono tej treści oświadczenie woli oraz podjąć próbę podważenia zasadności dokonanego przez pracodawcę wypowiedzenia umowy o pracę (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 czerwca 2008 r., I PK 86/08, LEX nr 497682; z dnia 1 czerwca 2012 r., II PK 258/11, LEX nr 122589; z dnia 25 stycznia 2013 r., I PK 172/12, OSNP 2014 nr 4, poz. 52; z dnia 18 września 2013 r., II PK 5/13, LEX nr 1376065; z dnia 19 stycznia 2016 r., I PK 72/15, LEX nr 2005653; z dnia 1 marca 2016 r., I PK 125/15, LEX nr 2044465; z dnia 2 marca 2016 r., III PK 76/15, LEX nr 2019617; z dnia 23 czerwca 2016 r., II PK 152/15, LEX nr 2075711; z dnia 2 czerwca 2017 r., III PK 114/16, LEX nr 2329445; z dnia 5 marca 2019 r., I BP 10/17, LEX nr 2632208).

Podkreślenia wymaga, że powyższy jednolity pogląd nie jest sprzeczny ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w powołanym w skardze wyroku z dnia 17 marca 2016 r., III PK 80/15, (LEX nr 2023930). Sąd Najwyższy konsekwentnie prezentuje bowiem stanowisko, że pracodawca przeprowadzający redukcję zatrudnienia z przyczyn organizacyjnych według określonych zasad (kryteriów) doboru pracowników do zwolnienia nie narusza przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę za wypowiedzeniem - w zakresie sposobu określenia przyczyny wypowiedzenia (art. 30 § 4 k.p.) - wówczas, gdy pracownik jest świadomy tego, z jakich powodów pracodawca zdecydował się na zakończenie z nim współpracy, jako że oświadczenie pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony z powodu likwidacji jednego z analogicznych stanowisk pracy nie musi wskazywać (na podstawie art. 30 § 4 k.p.) przyczyny wyboru pracownika do zwolnienia z pracy (kryteria doboru), jeżeli jest ona oczywista lub znana pracownikowi (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 września 2013 r., I PK 61/13, OSNP 2014 nr 12, poz. 166; LEX nr 1427709; z dnia 1 kwietnia 2014 r., I PK 244/13, LEX nr 1498580; z dnia 30 września 2014 r., I PK 33/14, LEX nr 1537263; z dnia 4 marca 2015 r., I PK 183/14, LEX nr 1678951; z dnia 9 grudnia 2015 r., I PK 8/15, LEX nr 1932210 oraz z dnia 19 stycznia 2016 r., I PK 72/15, LEX nr 2005653). Jest to również spójne z obowiązującą w orzecznictwie wykładnią art. 30 § 4 k.p. W wyroku z dnia 2 września 1998 r., I PKN 271/98 (OSNAPiUS 1999 nr 18,

poz. 577), Sąd Najwyższy stwierdził, że „konkretność wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie umowy o pracę (art. 30 § 4 k.p.) należy oceniać z uwzględnieniem innych, znanych pracownikowi okoliczności uściślających tę przyczynę”, co obejmuje także odwołanie się do wiedzy pracownika o szczegółach konkretyzujących ją, a niezawartych w oświadczeniu o rozwiązaniu (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2001 r., I PKN 311/00, OSNAPiUS 2002 nr 24, poz. 595). Brak konkretyzacji przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę (art. 30 § 4 k.p.) nie stanowi podstawy roszczenia o przywrócenie do pracy albo o odszkodowanie (art. 56 § 1 k.p.), jeżeli pracodawca w inny sposób zapoznał pracownika z tą przyczyną (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2000 r., I PKN 670/99, OSNAPiUS 2001 nr 22, poz. 663). W określonych bowiem okolicznościach faktycznych nawet ogólne ujęcie przyczyny może nie prowadzić do jakichkolwiek wątpliwości co do tego, do jakiego konkretnie czynu czy czynów pracownika przyczyna ta jest odnoszona. Wielokrotnie Sąd Najwyższy w swych orzeczeniach oceniał również *ratio legis* art. 30 § 4 k.p. Między innymi w wyroku z dnia 5 maja 2003 r., I PK 446/02 (Wokanda 2004 nr 7-8, s. 42), podkreślił, że „celem regulacji zawartej w art. 30 § 4 k.p. jest umożliwienie pracownikowi obrony przed zwolnieniem z pracy”. Z przedstawionych judykatów wynika, że istotne jest, aby z oświadczenia pracodawcy wynikało w sposób niebudzący wątpliwości, co jest istotą rozwiązania z nim stosunku pracy. Natomiast konkretyzacja tej przyczyny może nastąpić przez szczegółowe, słowne określenie tego zdarzenia w treści oświadczenia o rozwiązaniu lub wynikać ze znanych pracownikowi okoliczności, wiążących się w sposób niebudzący wątpliwości z podaną przez pracodawcę przyczyną rozwiązania umowy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2005 r., II PK 251/04, LEX nr 483281).

Nie zachodzi także potrzeba wykładni art. 225 i 227 ustawy wprowadzającej bowiem przepisy te nie nasuwają jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że rozpoznanie skargi kasacyjnej w głównej mierze warunkowane jest interesem publicznym (rozwojem i wykładnią prawa). Stąd zwykła wykładnia oraz stosowanie prawa w określonej sprawie nie stanowią przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 k.p.c. W przeciwnym razie skarga kasacyjna nie miałaby granic i byłaby zwykłym środkiem odwoławczym (por. postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2012 r., II UK 232/11, LEX nr 1215437; z dnia 16 marca 2009 r., III UK 91/08, LEX nr 707910; z dnia 25 lipca 2008 r., I UK 59/08, LEX nr 818352). Ponadto bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy jest wykładnia regulacji zawartej w art. 227 ustawy wprowadzającej w zakresie odnoszącym się do obowiązku powiadomienia związku zawodowego o zamiarze rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem mianowanym, do której odwołuje się skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z ustaleń poczynionych w sprawie, którymi Sąd Najwyższy jest związany wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że pozwany poinformował związek zawodowy o zamiarze rozwiązania stosunku pracy ze skarżącą. A zatem zadośćuczynił obowiązkowi wynikającemu z art. 20 ust. 5a Karty Nauczyciela, który to obowiązek został wyłączony na podstawie art. 227 ustawy wprowadzającej. Przepis ten stanowi, że w latach szkolnych 2017/2018 i 2018/2019 do nauczycieli, o których mowa w art. 225 ust. 1 i 12 oraz art. 226 ust. 1, nie stosuje się art. 20 ustawy - Karta Nauczyciela. A zatem irracjonalne jest stanowisko skarżącej, że zastosowanie powinien mieć wówczas art. 38 k.p. w związku z art. 91c Karty Nauczyciela, skoro przepis ten nie obejmuje swoim zakresem pracowników zatrudnionych na podstawie mianowania. W wyroku z dnia 4 grudnia 2003 r., I PK 84/03 (LEX nr 1632144), Sąd Najwyższy stwierdził, że art. 91c Karty Nauczyciela nie może być rozumiany jako odesłanie do stosowania tych wszystkich przepisów Kodeksu pracy o umowie o pracę, których odpowiednika brak w Karcie Nauczyciela. Taka wykładnia doprowadziłaby do „rozmontowania” konstrukcji stosunku pracy z mianowania, zmiany jego charakteru prawnego, rozmycia różnic między mianowaniem i umową o pracę, zaniku odmienności statusu nauczyciela w zależności od podstawy nawiązania stosunku pracy, co sprzeciwiałoby się mocnej tendencji przeciwnej ustawodawcy, o której świadczą kolejne nowelizacje Karty. W rezultacie, ostatecznie do podważenia racji bytu mianowania jako odrębnej podstawy nawiązania stosunku pracy. Z tego względu dopiero ustawą z dnia 15 lipca 2004 r. o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2004 r. Nr 179, poz. 1845), do art. 20 Kart Nauczyciela został dodany ust. 5a, zgodnie z którym o zamiarze wypowiedzenia nauczycielowi stosunku pracy z przyczyn określonych w ust. 1 pkt 2 dyrektor szkoły zawiadamia

reprezentującą nauczyciela zakładową (międzyzakładową) organizację związkową, która w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia może zgłosić na piśmie dyrektorowi szkoły umotywowane zastrzeżenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.